

РЕШЕНИЕ

№ 3767

гр. София, 10.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 48 състав,
в публично заседание на 29.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калина Пецова

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **474** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Делото е образувано по жалба на Ц. Д. Ц. от [населено място] срещу Заповед № Л-3450/3 от 29.07.2019г., издадена от старши комисар И. Й., заместващ Главен директор на ГД „ИН“, по силата на заповед № ЛС-3236/17.07.2019г. На ИД на ГД „ИН“, с която е прекратено служебното правоотношение с лицето, на основание чл.226, ал.1, т.4 от ЗМВР по заявление на лицето към вх. №8815/12.07.2019г. по описа на Областна служба „Изпълнение на наказанията“ С..

С жалбата се иска прогласяване на нищожност на заповедта, на основание разпоредбата на чл. 168, ал.3 от АПК, тъй като същата се явява просрочена с оглед контрол за законосъобразност - заповедта е връчена на 12.08.2019г., а жалбата до съда е от 07.01.2020г.

В проведеното съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и с адв. И. от САК. Поддържа жалбата. Сочи, че заявлението на лицето за напускане е подадено под натиск. Намира, че е издадена и от ненадлежен орган.

Ответникът главен директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ се представлява от юрк С. с надлежно пълномощно. Оспорва жалбата и намира, че не са налице основания за нищожността ѝ. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Съдът, на база приобщените по делото доказателства, като съобрази становищата на страните и закона, намира жалбата за неоснователна.

Претендира се нищожност на оспорената заповед, като жалбоподателят се позовава на некомпетентност на издателя на акта.

Не се спори и се установява по делото, че жалбоподателят е изпълнявал длъжността младши експерт- командир на отделение в арест – [улица], към сектор „Арести“ при Областна служба „Изпълнение на наказанията – С.“. Същият подава заявление № 11299/09.07.2019г. по описа на службата, с което заявява искането си за прекратяване на служебното си правоотношение в същата.

В тази връзка и на това основание е издадена заповедта, чиято нищожност се търси в производството, на основание чл.226, ал.1, т.4 от ЗМВР, приложим по арг. от чл. 19, ал.2 от ЗИНЗС, който препраща към реда по ЗМВР относно правоотношенията с държавните служители, какъвто е бил жалбоподателят / чл. 19, ал.1, т.1 от ЗИНЗС./ Съставен и приложен е и акт за сдаване на длъжността от 12.08.2019г.

Спорът се свежда до това, дали е била компетентност у издателя на акта за прекратяване на правоотношението.

Съдът приема, че отговорът на този въпрос е положителен.

Заповедта е подписана от старши комисар И. Й., който е замествал Главния директор на ГД „ИН“, поради отсъствието му. Налице е основанието по чл. 5, ал.4 от ЗИНЗС, съгласно която: Функциите на главния директор при негово отсъствие, се изпълняват от заместник главен директор, а в негово отсъствие – от началник отдел, въз основа на писмена заповед за всеки конкретен случай. Налице е нарочна заповед № Л-3236/17.07.2019г., с която на старши комисар И. Й. е възложено заместването на Главния директор на ГД „ИН“, поради отсъствието му. Комисар Й. заема длъжността заместник главен директор на ГДИН, като заместването му е възложено надлежно и за период 18.08.2019г . 29.07.2019г. Представено е заявление на главния директор на ГДИН за ползване на платен годишен отпуск от 8 дни от 18.07.2019г. до 29.07.2019г., както и заповедта за разрешаването ѝ на заместник министъра на правосъдието. С оглед това, е издадена заповедта за заместване по време на отсъствието на Главния директор на ГДИН от комисар Й..

Касае се за пълно встъпване в правата на замествания държавен орган / в случая в качеството му на работодател/, а не за делегиране на правомощия, поради което същият действа изцяло от името и за сметка на замествания. / ТР4/2004г. На ВАС/. Именно това е и органът, в чиито правомощия е назначаването и прекратяването на служебни правоотношения за длъжности, каквато е заемал служителят.

В хода на проведеното открито съдебно заседание за първи път се въздигна и тезата, че е бил осъществен налице натиск към служителя под формата на неправомерното му командироване и поставяне в неблагоприятно положение в хода на упражняване на служебната му дейност. При недвусмислено и нарочно изявление лично от жалбоподателя, че той е подал заявлението за прекратяване на правоотношението и е положил собствения си подпис, съдът намира, че това твърдение остава недоказано. Други предходни актове и действия от страна на администрацията – работодател е следвало да бъдат предмет на оспорване по друг ред и към онзи момент, в случай, че служителят ги е възприел като незаконосъобразни и непочиващи на правата и задълженията по правоотношението му. Вместо това, последният доброволно е поискал прекратяване на правоотношението си, като начина на реализиране на същото до този момент, е възможно да се е отразило на волята му, но същата е ясно очертана в подаденото заявление. Твърдението за натиск по същество представлява твърдения за незаконосъобразно развитие на служебното правоотношение преди прекратяването му. Не се твърди наличие на оспорване на така

възприетите от служителя нередности, респ. установяване на такива. Не се твърди и натиск за освобождаване от длъжността. По изложените съображения, съдът приема, че лицето самостоятелно е формирало волята си да подаде заявление за прекратяване на правоотношението, което е уважено с оспорената заповед.

По изложените съображения, жалбата се явява неоснователна и следва да бъде оставена без уважение.

При този изход на спора, в полза на ответника следва да бъде присъдено претендираното юрисконсултско възнаграждение в размер от 500 лева.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал.2, предл. последно и чл. 143 от АПК, съдът;

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ жалбата на Ц. Д. Ц. от [населено място] срещу Заповед № Л-3450/3 от 29.07.2019г., издадена от старши комисар И. Й., заместващ Главен директор на ГД „ИН“, по силата на заповед № ЛС-3236/17.07.2019г. на ИД на ГД „ИН“, с която е прекратено служебното правоотношение с лицето, на основание чл.226, ал.1, т.4 от ЗМВР по заявление на лицето към вх. №8815/12.07.2019г. по описа на Областна служба „Изпълнение на наказанията“ С..

ОСЪЖДА Ц. Д. Ц. да заплати в полза на ГД“ИН“ сумата от 500 / петстотин/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на оспорване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред ВАС.

Преписи от решението да се изпратят на страните.

СЪДИЯ: